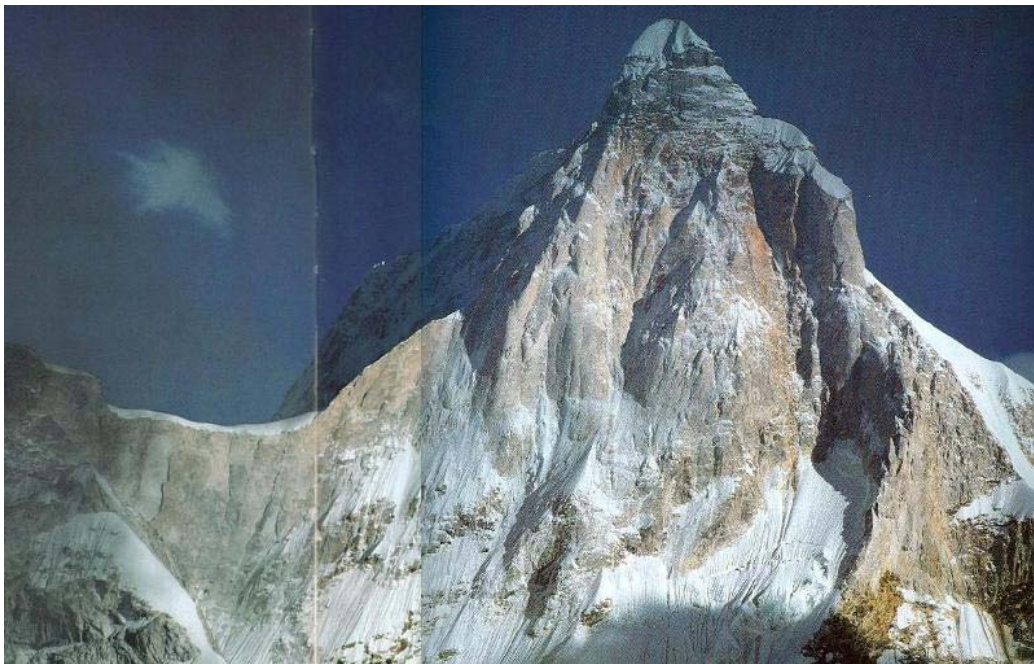

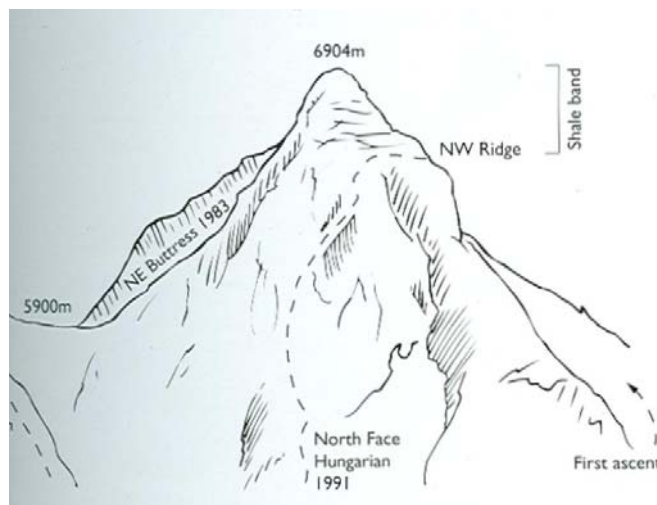
تالای ساگار ۶۹۰۴ متر

تیغه شمال شرقی

آخرین قله از قله سه گانه کلاسیک و بسیار دشوار منطقه گانگوتری که در این کتاب به آنها اشاره می شود قله تالای ساگار (Thalay Sagar) نام دارد. تالای ساگار که احتمالا مشکلترین و پنجمین قله بلند این منطقه است، از هر طرف صعب الصعود می باشد؛ تا سال ۱۹۷۹ هیچ کس به صورت جدی به صعود آن فکر نمی کرد. در ژوئن آن سال یک گروه انگلیسی/آمریکایی از ساده ترین مسیر ممکن یعنی یال و دهلیز شمال غربی پای بر قله گذاشتند. این اولین مسیر صعود به قله قطعا ساده نبود اما معلوم بود که دیر یا زود توجه اصلی به سمت تیغه شمال شرقی معطوف می گردد.

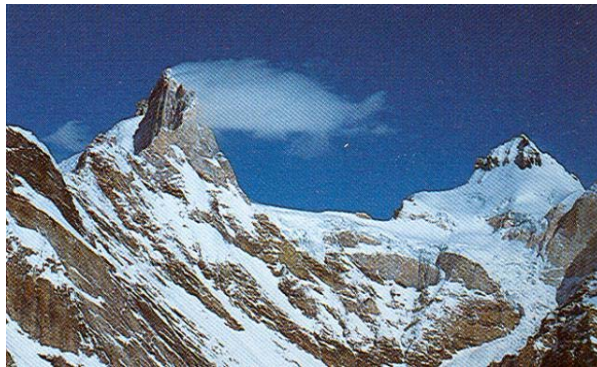
جبهه یرشکوه شمالی تالای ساگار از بارگاه اصلی کدار تال. بعد از چندین تلاش جبهه شمالی در نهایت در سال ۱۹۹۱ توسط زوج قدرتمند مجارستانی یعنی آتیلا اوسوات و پیتر دکانی صعود شد. آنها دهلیز متمایل برآستی که بخوبی در تصویر مشخص است را تا نوار سنگ های ریزشی صعود نمودند و از آنجا تراورس مخاطره آمیز خود به سمت راست و یال شمال غربی را انجام دادند. بالاتر از گردنه سمت چپ تیغه شمال شرقی به ارتفاع ۹۰۰ متر دیده می شود. قسمتی از مسیر در سایه قرار داشته و کمی عقب تر از لبه جبهه شمالی قرار دارد. (اندی سلترز)

مو آنتوان (Mo Antoine) طی سه سال پیاپی از ۱۹۸۰ تا ۱۹۸۲ گروه هایی را برای صعود تیغه سرپرستی نمود. تلاش سوم تنها ۱۰۰ متر پایین تر از قله شکست خورد زیرا جو براون (Joe Brown) و مالکولم هوولز (Malcolm Howells) یک کوله پر از وسایل شب مانی از دستشان رها شد. براون، بازمانده بزرگ، ترجیح داد نوار مطبق انتهایی را صعود نکرده و بازگردند و خود را در معرض خطر سرمازدگی قرار ندهند. در نهایت یک گروه نروژی/لهستانی موفق شد صعود آن تیغه را در سال ۱۹۸۴ به اتمام برساند. تیم قوی ۵ نفره آنان، که آندری چوک (Andrzej Czok) فقید و هانس کریستین دوزت (Hans Christian Doseth) در آن حضور داشتند به روشی سبک آن را صعود نمودند. به این ترتیب که در بعضی قسمت ها برای فرود مقداری طناب ثابت کار گذاردند اما کل تیغه را در طی یک تلاش یکسره ۷ روز صعود نمودند. چنانچه انتظار آن می رفت، کیفیت چشمگیر صعود آنان توجه دیگران را به سمت این مسیر معطوف نمود به طوری که سومین و چهارمین صعود قله از طریق همین مسیر صورت گرفت. این تیغه به ارتفاع ۱۰۰۰ متر در جبهه شمالی تالای ساگار احتمالاً بیشتر از هر مسیر دیگری در هیمالیا به تیغه واکر (Walker) شباهت دارد.

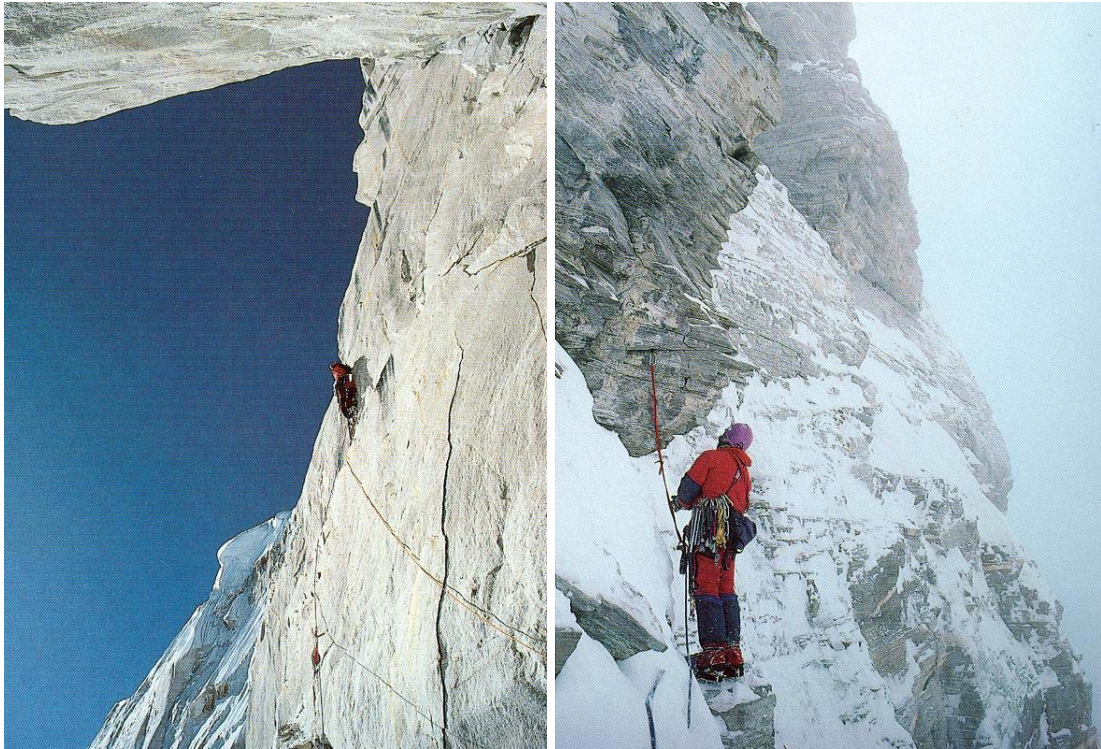
خود جبهه شمالی در نهایت در سال ۱۹۹۱ توسط زوج بیباک مجارستانی آتیلا اوسوات (Attila Oszvath) و پیتر دکانی (Peter Dekany) صعود شد. مسیر آنها بینهایت دشوار بود و سنگهای ورقه ای دگردیسی انتهایی آنها را مجبور ساخت به سمت راست تغییر جهت داده و ۵۰۰ متر انتهایی را از طریق یال

شمال غربی تا قله صعود کنند. اگرچه آنها از صعود اولین مسیر جدید کامل توسط مجارستانی ها به خود می بالیدند اما از شرایط مسیر که جای جای از یخ های ناپایدار و برف یودر لابلائی سنگها تشکیل می شد اظهار نارضایتی می کردند. سال بعد یک گروه انگلیسی تلاش نمود تا جبهه آفتابی تر جنوبی را صعود نماید اما در انتها از صعود دیواره بسیار پرشیب زیر قله اجتناب نموده و به سمت یال شمال غربی تغییر مسیر دادند. این دیواره همچنان چالشی درخور برای کوهنوردان پیشگام آینده باقی مانده است.

در این عکس که از کدارنات (Kedarnath) گرفته شده است قله برگوپانت در سمت راست قرار دارد. مسیر آمریکایی/هندی ها درست سمت چپ تیغه سنگی منتهی الیه سمت راستی است. تالای ساگار قله سمت چپ است و تیغه شمال شرقی درست پشت آخرین قسمتی است که در سمت راست دیده می شود. در سمت چپ و خارج از دایره گانگوتری دیواره جبهه جنوبی و دیواره پرشیب آن مشاهده می شود. یک گروه انگلیسی در تلاشی برای صعود آن در سال ۱۹۹۱ از همان ابتدای دیواره مسیر خود را به سمت یال شمال غربی نزدیک قله منحرف کرد (جان کلا (John Cleare)).

مسیر انتخابی ما، تیغه شمال شرقی، در واقع از ارتفاع ۵۹۰۰ متر و از گردنه ای که تالای ساگار را از بریگوپانت (Brigupanth) (۶۷۷۲ متر) جدا می سازد شروع می شود. معمولاً این گردنه بزرگ و برفی از سمت غرب و از بارگاه اصلی زیبای کدار باماک (Kedar Bamak) صعود می شود. از یخچال زیر جبهه شمالی یک دهلیز با شیب ۴۰-۵۰ درجه (معمولاً پوشیده از برف و نه یخ) از میان صخره ها به گردنه منتهی می شود. اغلب گروه ها در این نقطه یک بارگاه برقرار می کنند. از این بارگاه می توان قبل از درگیر شدن با تالای ساگار برای هم هوایی قله بریگوپانت را صعود نمود که با تراورسی آسان به شیب های برفی و ترکیبی جبهه جنوب شرقی براحتی قابل صعود است. (از همین مسیر بود که یک هیئت آمریکایی/هندی زنان به سرپرستی آرن بلوم (Arlene Blum) برای اولین بار قله را صعود نمودند.) بعد از هم هوایی بر روی بریگوپانت گروه در شرایط ایده آل برای صعود هدف اصلی قرار می گیرد.

(تصویر سمت چپ) اندی تراور (Andy Trover) در اولین قسمت سنگی مسیر تیغه شمال شرقی را به روش مصنوعی صعود می‌کند (مایکل کندی). (تصویر سمت راست) تالاس ساگار مانند بهاگیراتی III ناگهان کوهنورد را با نواری از سنگهای ورقه ای دگردیسی قبل از قله روبرو می‌سازد. (مایکل کندی)

در هوایی صاف اولین تالو نور خورسید صبحگاهی بر ستون ۱۰۰۰ متری که بر فراز گردنه قرار دارد تابیده و باعث می‌شود سطح سنگها گرم شود در حالیکه برفها هنوز یخزده اند؛ بهترین شرایط برای صعود ترکیبی. در ادامه روز مسیر در سایه قرار داشته و سرد است. تیغه از چهار قسمت اصلی تشکیل شده است: در ابتدا برف، سپس تقریباً به طور کامل سنگنوردی بر روی سنگ های گرانیتی فوق العاده، سپس قسمتهای بیشتر ترکیبی، و در نهایت نوار گریز ناپذیر سنگهای دگردیسی ورقه ای گانگوتری که در انتهای مسیر مثل زهر است. صعود دشوار از بعد از یک طاقچه بسیار بزرگ در ۳۶۰ متری تیغه شروع می‌شود. با توجه به شرایط جزئیات صعود تغییر می‌کند اما از اینجا تا قله اغلب گروه ها چندین طول با درجه VI/A۱ را صعود می‌کنند که در چند نقطه برای پرهیز از سنگ های ریزشی مجبورند مانورهای پردردسری برای صعود انجام دهند. مشکلترین صعود احتمالاً کنج اولیه نوار پرشیب سنگهای سنگ رس سیاه است. مایکل کندی (Michael Kennedy) که در طی دومین صعود مسیر این طول را نفر اول صعود کرده بود آن را

چنین توصیف می‌کند: " این طول یکی از هراس انگیز ترین صعودهای تمام عمرم بود - یک تنوره بدقلق و بد اندازه، شکاف مشتی پر از برف، طاقچه های شیبدار پر از تکه سنگ، سپس یک تکه سنگ گچی خدا را شکر مستحکم که در بالای دهلیز قرار داشت. احساس می‌کردم همانند سنگ های اطرافم خرد شده ام. یک دهلیز پوشیده از یخ نازک و یک دیواره انتهایی که به صورت مصنوعی صعود شد؛ به توده برف قله رسیدیم که ۱۵۰ متر انتهایی قله را پوشانده است."

اندی تراور در صبحی دل انگیز صبح بخیر می‌گوید. تا اینجا دو سوم ستون شمال شرقی صعود شده است. در پس زمینه بریگوپانت قابل مشاهده است؛ قله ای که اولین بار توسط هیئت آمریکایی/هندی زنان به سرپرستی آرنل بلوم در سال ۱۹۸۰ صعود شد (مایکل کندی).

نام کوه	تالای ساگار
مکان	رشته گانگوتری، گاروال، هندوستان
ارتفاع	۶۹۰۴ متر
مسیر	تیغه شمال شرقی. ۱۴۰۰ متر صعود (۱۰۰۰ متر از گردنه)، عمدتاً بر روی صخره گرانیتی تا درجه VI و A۱ همراه با شیب های ترکیبی پر شیب.
اولین صعود	اولین صعود قله در ۲۴ ژوئن ۱۹۷۹ توسط روی کلیگفلد (Roy Kligfield)، جان تاکرای (John Thackray)، و بیت تکستون (Pete Thexton) از طریق یال و دهلیز شمال غربی انجام گرفت.

<p>۲۳ آگوست ۱۹۸۳ توسط یانوش شورک (Janusz Shorek)، آندری چوک (اهل لهستان)، هانس کریستین دوزت، هاوارد نشایم (Havard Nesheim)، و فرود گولدال (Frode Guldal) (اهل نروژ)</p>	<p>اولین صعود مسیر</p>
<p>۱۰ الی ۱۵ سپتامبر ۱۹۸۴ توسط مایکل کندی و پل ترور (اهل آمریکا)</p>	<p>اولین صعود سبکبار مسیر</p>
<p>۴۷۵۰ متر در کنار دریاچه کدارتال و بر روی علفزار و در فاصله ۶ کیلومتری پای مسیر در بالای قسمت‌های سمت چپ پخچال کدارباماک.</p>	<p>ارتفاع بارگاه اصلی</p>
<p>لانکا (Lanka)</p>	<p>جاده انتهایی</p>
<p>۳ روز، بر کناره های پر شیب دره کدارگانگا (Kedar Ganga)</p>	<p>طول مدت پیاده روی</p>
<p>بهترین شرایط در ژوئن یا سپتامبر، قبل یا بعد از فصل مونسن</p>	<p>فصل صعود</p>
<p>بنیاد کوهنوردی هندوستان، دهلی نو</p>	<p>مجوز</p>
<p>با وجود دشواری فزاینده مسیر نرخ موفقیت به طرز جالب توجهی بالاست؛ سه صعود از سه تلاش جدی انجام گرفته.</p>	<p>ضریب موفقیت</p>
<p>جان تاکرای اولین صعود قله را در مجلد ۱۹۸۰ AAJ صفحات ۶۲-۴۵۷ به رشته تحریر در آورده است. اولین صعود تیغه شمال شرقی در مجلد ۱۹۸۴ AAJ صفحات ۵-۲۷۳ نوشته شده است. مایکل کندی گزارشی همراه با تصویر را از دومین صعود مسیر در AAJ مجلد ۱۹۸۵، صفحات ۸-۱۰۲ نوشته است. همچنین نگاه کنید به کتاب Peaks and Passes of Garhwal Himalaya (Alpinistyczny Klub Eksploracyjny, u.i Armii Krajowej ۱۲, ۸۱-۸۴۹ Sopot, Hungary) نوشته ژان بابیچ (Jan Babicz).</p>	<p>کتاب شناسی</p>